

Arrest

nr. 187 921 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 februari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 12 oktober 2011. Zij is in het bezit van een Schengenvizum type C geldig voor 30 dagen.

Op 13 juli 2016 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als ander familielid van haar Nederlandse broer.

Op 12 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2016 werd ingediend door:

Naam: F.

Voorna(a)m(en): F.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1967

Geboorteplaats: Z.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.07.2016 gezinshereniging aan met haar broer, zijnde dhr. FK, geboren op 03.12.1965, van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Ongedateerde foto's: uit deze foto's blijkt niet uit dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

- Attestation de charge de famille n° 26CM dd. 11.08.2016 van de Marokkaanse overheid waarin deze verklaart dat – op datum van het attest – de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke gegevens de Marokkaanse overheid heeft vastgesteld dat betrokkene ten laste werd genomen door haar broer. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het attest niet afdoende gestaaft wordt door de overige voorgelegde documenten. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attestation administrative dd. 24.08.2016 en 16.09.2016 n° 870, n°1059, n°867 en n°1058 vanwege de Marokkaanse overheid waaruit zou blijken dat betrokkene en de referentiepersoon beiden op het adres (...) woonachtig waren voor hun vertrek naar het buitenland in 2011: echter, er blijkt dan ook niet uit in welke perioden zowel betrokkene als de referentiepersoon al dan niet gelijktijdig op dit adres woonachtig waren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 2009 in ons land gedomicilieerd is; voordien was hij woonachtig in Nederland. Betrokkene woont sedert juli 2016 in België. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient enerzijds opgemerkt te worden dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en dient er anderzijds opgemerkt te worden dat een samenwoning niet automatisch inhoudt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Immers, het is tevens mogelijk dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert juli 2016 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon in België; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land

van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Inzake de beslissing tot weigering van verblijf

EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- Schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

- Schending van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en artikel 3 van de wet van 29/07/1991.

- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. In rechte

Elke administratieve beslissing moet bovendien volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden. De naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, "toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feiten en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen".

(vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n°107.842)

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet e nodige zorgvuldigheid worden betracht'

(SUETENS, L.P. en BOES, M. administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

In het arrest nr. nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. "

In casu is het punt 2° relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel "

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

2. Concrete beoordeling

Een eerste deel van de motivering van de bestreden beslissing somt de voorgelegde bewijzen op:

"(...)

- Ongedateerde foto 's (...)

- Attestation de charge de de famille n ° 26CM d. d. 11.08.2016 van de Marokkaanse overheid waarin deze verklaart dat - op datum van het attest- de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt (...).

- Attestation administrative dd. 24.08.2016 en 16.09.2016 n ° 870, n ° 1059, n ° 867 en n ° 1058 vanwege de Marokkaanse overheid waaruit zou blijken dat betrokkene en referentiepersoon beiden op het adres (...) woonachtig waren voor hun vertrek naar het buitenland in 2011 (...)

Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient enerzijds opgemerkt te worden dat een samenwonen niet automatisch inhoudt dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van haar broer. Immers, het is tevens mogelijk dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. "

Uit deze motivering kan verzoekster niet afleiden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op de juiste feitelijke gegevens heeft gebaseerd bij de beoordeling.

DVZ houdt blijkens de beslissing geen rekening met een vierde voorgelegd bewijs, namelijk het bewijs van 'Atena Money Transfert sprl' dat verzoekster toen ze nog in Marokko woonde van haar broer op 02/02/2010; 22/03/2010; 28/06/2010; 04/04/2011; 16/05/2011; 29/07/2011; 26/09/2011 aanzienlijke sommen ontving, voor een totaal van 2.265,62 euro.

Het bewijsstuk wordt zelfs niet vernoemd in de beslissing!

Dit bewijs moet in samenhang gelezen worden met het attest dat verzoekster indient, nl. 'attestation de charge de famille'. Het stuk toont namelijk aan dat verzoekster ten laste was van haar broer in het land van herkomst, zodat de motivering hierboven foutief is, en niet zorgvuldig gebaseerd op de beschikbare stukken.

Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De motivering, ook gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, moet adequaat zijn. De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden in samenhang met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht..

Dat er niet werd gemotiveerd op basis van een cruciaal bewijsstuk, namelijk de overschrijving van significante geldsommen van de broer naar verzoekster, is een schending van de formele motiveringsplicht.

De motivering dat dan ook niet is aangetoond dat verzoekster onvoldoende aantoonde voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste te zijn van de referentiepersoon, getuigt van een gebrek in de materiële motivering, aangezien deze stelling tegenstrijdig is met de voorgelegde stukken, waar niet naar wordt verwezen.

2.

Gedaagde stelt dat beiden mogelijks deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, wat volgens DVZ klaarblijkelijk automatisch een ten laste-situatie uitsluit: dat gaat natuurlijk volledig voorbij aan de leeftijd

van broer en zus (momenteel 50 jaar en 52 jaar) en het feit dat de ouders ook ten laste van de referentiepersoon waren ten tijde van samenwonen in Marokko.

Het is absoluut niet onmogelijk dat broer en zus zich op volwassen leeftijd in een gezin met ouders bevinden waarbinnen een kind de lasten van het gezin op zich neemt. De motivering van gedaagde houdt dan ook geen steek en negeert de feiten in de zaak.

De beslissing tot weigering verblijf is onzorgvuldig genomen.

De bedoeling van overeenkomstige artikel uit de Vrijverkeersrichtlijn is immers dat lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu is het aangetoond dat verzoekster en haar broer in Marokko én in België samenwoonden/samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden, waarbij broer vanuit België de basisbehoeften van verzoekster financieel ondersteunde.

De bestreden beslissing bevestigt overigens wat betreft het gezinsleven van verzoekster en haar broer "dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon".

Verzoekster heeft dus aangetoond deel uit maken van het gezin van de burger van de unie.

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert juli 2016 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon in België. "

In de beslissing staat ook:

"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraaggezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. "

Bovenstaande bewering van gedaagde in de beslissing getuigt van de onzorgvuldigheid in de besluitvorming: het geheel van de beschikbare gegevens werd namelijk niet in aanmerking genomen. Het geleverde stuk over de grote sommen geldtransfers tussen 2010 en 2012 werd genegeerd door de administratieve overheid, en leidde tot een tekortkoming in de motivering van de beslissing.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker, terwijl daar nochtans door verzoeker de nodige bewijsstukken voor klaarlagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Er dient geval per geval gekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak en alle bewijsstukken dienen in de beoordeling te worden betrokken.

De bestreden beslissing schendt ook de zorgvuldigheidsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster een schending aan van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster citeert een deel van de motieven van de bestreden beslissing en betoogt vervolgens dat zij niet kan afleiden dat verwerende partij zich op de juiste feitelijke gegevens heeft beroepen. Zij betoogt dat geen rekening werd gehouden met het bewijs van 'Atena Money Transfert sprl' waaruit zou blijken dat verzoekster in 2010 en 2011 geld zou hebben ontvangen van haar broer. Dit bewijs zou in samenhang moeten worden gelezen met het 'attestation de charge de famille'. Het stuk toont aan dat verzoekster ten laste was van haar broer in het land van herkomst. Verzoekster stelt vervolgens dat verwerende partij er van zou uitgaan dat zij en de referentiepersoon deel uitmaken van het gezin van de ouders, wat een ten laste situatie zou uitsluiten, terwijl zij voorbij zou gaan aan hun leeftijd en het gegeven dat de referentiepersoon ook zijn ouders ten laste had.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991,

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dat zij voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, dat zij onvermogen is en dat zij en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt die motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Op 13 juli 2016 diende verzoekster, onder een bijlage 19ter, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakende van haar broer, de heer F. K., van Nederlandse nationaliteit.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)”

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van ‘ten laste zijn van een Belgisch descendent’, zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

In casu legde verzoekster de in de bestreden beslissing opgesomde stukken voor, zijnde:

- Ongedateerde foto's

- Een ‘attestation de charge de famille’ n° 26CM dd. 11/08/2016 van de Marokkaanse overheid waarin deze verklaart dat - op datum van het attest – de referentiepersoon verzoekster ten laste neemt

- Een ‘attestation administrative’ dd. 24.08.2016 en 16.09.2016 n° 870, n° 1059, n° 867 en n° 1058 vanwege de Marokkaanse overheid waaruit zou blijken dat verzoekster en de referentiepersoon beiden op het adres (...) woonachtig waren.

Verzoekster betoogt vooreerst dat geen rekening zou zijn gehouden met het bewijs van ‘Atena Money Transfert sprl’ waaruit zou blijken dat verzoekster in 2010 en 2011 geld zou hebben ontvangen van haar broer.

Terwijl uit het administratief dossier blijkt dat die stukken niet werden overgemaakt. Zoals supra reeds uiteengezet in het feitenrelaas richtte verwerende partij op 28 maart 2017 een e-mail aan het gemeentebestuur te Vilvoorde waarin werd gevraagd of zij in het kader van verzoeksters aanvraag of bij een eventuele aanvulling daarvan, bewijsstukken zouden hebben ontvangen met betrekking tot stortingen van ‘atena money transfert sprl’. Hierop antwoordde het gemeentebestuur als volgt (stuk 1):

“Beste Mevrouw M.

Ik heb het dossier nog eens volledig nagekeken en wij hebben deze stukken niet in ons bezit.

Vriendelijke groeten”

Het betoog als zou verwerende partij hebben nagelaten rekening te houden met bepaalde stukken, mist dan ook feitelijke grondslag. Verzoekster, die stukken toevoegt aan haar verzoekschrift, verliest klaarblijkelijk uit het oog dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing beoordeeld wordt op grond van de elementen die ter kennis waren van verwerende partij op het moment van het nemen van de

bestreden beslissing. Het toevoegen van een stuk twee 'Atena Money transfert sprl' bij het verzoekschrift is dan ook niet dienstig en verzoekster kan evenmin ernstig voorhouden dat verwerende partij dit stuk in samenhang had moeten lezen met het 'attestation de charge de famille'.

Aangaande het 'attestation de charge famille' wordt duidelijk gemotiveerd dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse overheid heeft vastgesteld dat verzoekster ten laste werd genomen door haar broer, gegeven dat zij geenszins betwist. Het voorgelegde attest wordt dan ook terecht beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het attest wordt niet afdoende gestaafd door de overige voorgelegde documenten, zodat het niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Verzoekster die het voormelde motief geenszins weerlegt, slaagt er niet in aan te tonen als zou verwerende partij op kennelijk onredelijke, dan wel onzorgvuldige wijze tot de thans bestreden beslissing zijn gekomen.

Verzoekster stelt vervolgens dat verwerende partij er van zou uitgaan dat zij en de referentiepersoon deel uitmaken van het gezin van de ouders, wat een ten laste situatie zou uitsluiten, terwijl zij voorbij zou gaan aan hun leeftijd en het gegeven dat de referentiepersoon ook zijn ouders ten laste had.

Dienaangaande kan worden opgemerkt dat omtrent het 'Attestation administrative' dd. 24.08.2016 en 16.09.2016 n° 870, n°1059, n°867 en n°1058 vanwege de Marokkaanse overheid vooreerst wordt gemotiveerd dat daaruit zou blijken dat verzoekster en de referentiepersoon beiden op het adres (...) woonachtig waren voor hun vertrek naar het buitenland in 2011, maar dat er niet uit blijkt in welke perioden zowel verzoekster als de referentiepersoon al dan niet gelijktijdig op dit adres woonachtig waren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat de referentiepersoon sedert 2009 in België gedomicilieerd is en voordien woonachtig was in Nederland. Verzoekster daarentegen woont slechts sedert juli 2016 in België.

Het voormelde motief laat verzoekster geheel onbesproken, zodat haar kritiek gericht tegen een overvloedig motief hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan leiden. Het is inderdaad slechts ondergeschikt dat wordt gemotiveerd dat, voor zover het 'Attestation administrative' aanvaard zou dienen te worden als begin van bewijs, er enerzijds moet worden opgemerkt dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en anderzijds dat een samenwoning niet automatisch inhoudt dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar broer, nu het tevens mogelijk is dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders.

Het betoog als zou verwerende partij voorbij gaan aan het gegeven dat de referentiepersoon ten tijde van zijn samenwoning ook zijn ouders ten laste had, betreft slechts een ongestaafd betoog. Dit blijkt immers uit geen enkel stuk dat door verzoekster bij haar aanvraag werd toegevoegd. Met haar hypothetisch betoog als zou het "absoluut niet onmogelijk zijn dat broer en zus zich op volwassen leeftijd in een gezin met ouders bevinden waarbinnen een kind de lasten van het gezin op zich neemt", slaagt verzoekster er geenszins in aan te tonen als zou het voormelde motief incorrect zijn.

Het betoog als zou verzoekster er in geslaagd zijn met de door haar voorgelegde stukken aan te tonen dat zij en haar broer in Marokko samenwoonden, dat zij sinds hun kindertijd tot op heden een nauwe band onderhouden, waarbij de broer vanuit België de basisbehoeften van verzoekster financieel ondersteunde, is geenszins ernstig. Te meer nu verzoekster verwijst in dat kader naar stukken verwijst die niet eens werden voorgelegd bij de aanvraag.

Door te verwijzen naar het motief in de bestreden beslissing waarin wordt aangegeven dat zij sedert juli 2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, slaagt zij er niet in aan te tonen dat op kennelijk onredelijk of onzorgvuldig wijze werd geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dat zij onvermogen is, dat zij en de referentiepersoon ten laste vielen/vallen van de Belgische Staat en dat het louter gegeven dat zij in België op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, nu het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Verzoekster voert aan dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat niet werd gemotiveerd over het stuk van "*Atena Money Transfert sprl*" dat verzoekster heeft voorgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat, zoals verzoekster aangeeft, de bestreden beslissing geen motivering bevat over dit stuk. Er dient echter tevens te worden vastgesteld dat dit stuk zich niet in het administratief dossier bevindt, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er niet over kon motiveren.

In dit verband blijkt uit de stukken van het administratief dossier het volgende over de correspondentie tussen de stad Vilvoorde, waar verzoekster haar aanvraag heeft ingediend en bij wie zij haar stukken heeft neergelegd, en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), die de beslissing genomen heeft:

- op 30 augustus 2016 mailt de stad Vilvoorde naar de DVZ een bijkomend document, met name een "attestation de charge de famille" d.d. 11 augustus 2016 waarin vermeld wordt dat op vraag van M.T. wordt vermeld dat verzoekster ten laste was van haar broer;
- op 8 september 2016 mailt de stad Vilvoorde naar DVZ het dossier van verzoekster, als bijlagen bevinden zich hierbij kopieën uit het paspoort van verzoekster en een "onderzoek naar de verblijfplaats" in België;
- op 8 september 2016 mailt de stad Vilvoorde naar de DVZ het dossier van verzoekster, met als bijlagen de geboorteakte van verzoekster opgesteld op 13 juni 2016, de geboorteakte van haar broer opgesteld op 13 juni 2016, een "attestation de lien de parenté" d.d. 20 juni 2016, kopieën uit het paspoort van verzoekster, een "attestation de charge de famille" d.d. 11 augustus 2016 waarin vermeld wordt dat op vraag van M.T. wordt vermeld dat verzoekster ten laste was van haar broer, twee kopieën van de bijlage 19ter;
- op 9 september 2016 mailt de stad Vilvoorde naar DVZ de binnengebrachte stukken ter aanvulling van het dossier, als bijlagen worden foto's gevoegd, een "attestation de lien de parenté" d.d. 24 augustus 2016 waarin gesteld wordt dat de referentiepersoon, gedomicilieerd op een adres in Marokko, de broer is van verzoekster gedomicilieerd in België, een "attestation administrative" d.d. 24 augustus 2016 waarin vermeld wordt dat verzoekster zich in het buitenland bevindt en dat zij, wanneer ze in Marokko verblijft, op een bepaald adres verblijft, een "attestation administrative" d.d. 24 augustus 2016 waaruit blijkt dat verzoeksters broer, als hij in Marokko verblijft, op een welbepaald adres (hetzelfde als verzoekster) verblijft, de bijlage 19ter;
- op 10 oktober 2016 mailt de stad Vilvoorde naar DVZ attesten "maar nu met vermelding van de datum", in bijlage bevinden zich een "attestation administrative" d.d. 16 september 2016 waaruit blijkt dat verzoekster op een welbepaald adres (hetzelfde) woonde in Marokko alvorens deze gemeente te verlaten in 2011, een "attestation administrative" waaruit blijkt dat de broer van verzoekster op hetzelfde adres woonde in Marokko alvorens deze gemeente te verlaten in 1993.
- op 28 maart 2017 mailt de DVZ naar de stad Vilvoorde, naar aanleiding van het ingesteld beroep tegen de bestreden beslissing, en vraagt of zij de stortingen via "*Atena money transfert sprl*" hebben ontvangen in het kader van de aanvraag van verzoekster;
- op 29 maart 2017 mailt de stad Vilvoorde naar DVZ dat zij deze stukken niet in hun bezit hebben.

De twee laatste mails dateren van na de bestreden beslissing zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden. Uit de mailcorrespondentie voorafgaand aan de bestreden beslissing, blijkt evenwel dat de stad Vilvoorde geen documenten heeft doorgestuurd naar DVZ die afkomstig zijn van "*Atena Money transfert sprl*" en die stortingen betreffen. Bijgevolg kon het bestuur geen rekening houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Verzoekster legt deze stukken nu voor het eerst voor bij het verzoekschrift, maar dit neemt niet weg dat het bestuur er niet over beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift geen ontvangstbewijs toe waaruit zou blijken dat zij deze stukken heeft ingediend, of geen inventaris van de door haar neergelegde stukken op bepaalde data.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden en dat er geen rekening mee kon worden gehouden. Het staat verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij zij deze stukken voegt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...).”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij ten laste is van de referentiepersoon of dat hij deelt uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.1.3.3. Verzoekster voert aan dat uit de “*attestation de charge de famille*” blijkt dat zij ten laste was van haar broer in haar land van herkomst en dat dit samen moet worden gezien met de stortingen door haar broer via “Athena money transfert”. Verzoekster wijst erop dat het feit dat de omstandigheid dat zij en haar broer op volwassen leeftijd een gezin vormden met de ouders, in tegenstelling tot wat de

verwerende partij meent, niet uitsluit dat er een ten laste situatie is en dat een volwassen kind de lasten van het gezin kan dragen. Verzoekster meent dat het aangetoond is dat verzoekster en haar broer in Marokko en in België samenwoonden en dat haar broer vanuit België verzoekster financieel ondersteunde. Verzoekster heeft dus aangetoond deel uit te maken van het gezin van haar broer, burger van de Unie. Dat zij in België deel uitmaakt van zijn gezin, wordt niet betwist en dat zij in Marokko ten laste was van hem, wordt aangetoond door de voorgelegde stuk over de geldtransfers dat echter niet in rekening werd gebracht.

3.1.3.4. Over het ten laste zijn van de referentiepersoon (verzoeksters broer) wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“- Attestation de charge de famille n° 26CM dd. 11.08.2016 van de Marokkaanse overheid waarin deze verklaart dat – op datum van het attest – de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke gegevens de Marokkaanse overheid heeft vastgesteld dat betrokkene ten laste werd genomen door haar broer. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het attest niet afdoende gestaaft wordt door de overige voorgelegde documenten. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

en

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Zoals reeds gesteld in punt 3.1.3.1. van dit arrest, kon de verwerende partij geen rekening houden met stukken die haar niet werden voorgelegd en is dit het geval voor het bewijs van geldstortingen, deze bevinden zich niet in het administratief dossier.

Wat de “attestation de charge de famille betreft”, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet op concrete wijze aantoont dat het oordeel van de verwerende partij over dit stuk feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk. Uit dit stuk blijkt inderdaad niet op basis van welke gegevens de Marokkaanse overheid heeft vastgesteld dat verzoekster ten laste werd genomen door haar broer. Dit wordt er niet in vermeld. Dit stuk vermeldt dat het werd opgesteld “*vu la demande formulée le 11/08/2016 par Mr. M.T.*” (gezien de vraag geformuleerd op 11 augustus 2016 door de heer M.T., eigen vertaling) zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat dit beschouwd kan worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

3.1.3.5. Vervolgens uit verzoekster kritiek op de zinsnede “*en dient er anderzijds opgemerkt te worden dat een samenwoning niet automatisch inhoudt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Immers, het is tevens mogelijk dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders*”. Deze zinsnede maakt deel uit van het motief dat verzoekster niet aantoont dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar broer in Marokko. Dit motief is als volgt opgebouwd: 1. de twee voorgelegde “attestation administrative” tonen niet aan in welke periode verzoekster en haar broer al dan niet gelijktijdig op dit adres in Marokko woonden 2. verzoeksters broer is sinds 2009 gedomicilieerd in België en woonde daarvoor in Nederland - verzoekster zelf woont sinds juli 2016 in België. Hieruit blijkt dat deze

documenten in hoofddorde niet worden aanvaard als bewijs dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar broer in het verleden. Vervolgens wordt hierover gesteld “voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs”, dus duidelijk in ondergeschikte orde, dat er twee zaken worden opgemerkt: 1. een eventuele samenwoning (in Marokko) is onvoldoende recent in het kader van huidige aanvraag 2. een samenwoning (in Marokko) houdt niet automatisch in dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar broer, het is mogelijk dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. Verzoeksters kritiek is beperkt tot het tweede deel van het ondergeschikt gedeelte. Hiermee slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat heel het motief dat zij niet aantoonde in Marokko deel uitgemaakt te hebben van het gezin van haar broer, feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeksters uitleg dat het niet onmogelijk is dat haar broer in Marokko zijn ouders en verzoekster ten laste had, een loutere bewering is die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en geen afbreuk doet aan het hoofdmotief, met name dat verzoekster niet aantoonde dat zij deel uitmaakte van het gezin van haar broer in Marokko.

3.1.3.6. Waar verzoekster meent dat het aangetoond is dat zij en haar broer in Marokko en in België samenwoonden en dat haar broer vanuit België verzoekster financieel ondersteunde, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoekster niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van haar broer in het land van herkomst:

“- Attestation administrative dd. 24.08.2016 en 16.09.2016 n° 870, n°1059, n°867 en n°1058 vanwege de Marokkaanse overheid waaruit zou blijken dat betrokkene en de referentiepersoon beiden op het adres (...) woonachtig waren voor hun vertrek naar het buitenland in 2011: echter, er blijkt dan ook niet uit in welke perioden zowel betrokkene als de referentiepersoon al dan niet gelijktijdig op dit adres woonachtig waren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 2009 in ons land gedomicilieerd is; voordien was hij woonachtig in Nederland. Betrokkene woont sedert juli 2016 in België. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient enerzijds opgemerkt te worden dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en dient er anderzijds opgemerkt te worden dat een samenwoning niet automatisch inhoudt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Immers, het is tevens mogelijk dat beiden deel uitmaakten van het gezin van hun ouders. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij sedert juli 2016 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon in België; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan.”

Zoals reeds gesteld onder punt 3.1.3.5. van dit arrest, is verzoeksters kritiek op een onderdeel van dit motief niet van aard om aan te tonen dat dit motief feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Zoals reeds gesteld in punten 3.1.3.1. en 3.1.3.4. van dit arrest, kon de verwerende partij geen rekening houden met stukken die haar niet werden voorgelegd en dit is het geval voor het bewijs van geldstortingen, deze bevinden zich niet in het administratief dossier. Er is dus niet aangetoond dat haar broer verzoekster financieel ondersteunde vanuit België.

Waar verzoekster meent dat zij heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van haar broer, burger van de Unie, in België, wordt dit inderdaad voor de periode vanaf juli 2016 niet betwist. Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet schrijft echter voor dat een “ander familielid” is, “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Verzoekster diende dus ook aan te tonen dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar broer, of er ten laste was van hem. Verzoekster verwijst vervolgens opnieuw naar de stukken over de geldtransfers van haar broer in België naar verzoekster in Marokko om te stellen dat zij in Marokko ten laste was van hem, en meent dat deze stukken ten onrechte niet in rekening werden gebracht. Er wordt herhaald dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.3.7. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële

motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet is evenmin aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"wat betreft de beslissing bevel

EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- Schending van het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht.

-Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

1.

Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; "

Vooreerst wil verzoekster opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing töt weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

De enige motivering van de bestreden beslissing bestaat bovendien uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

Er wordt hierin zelfs niet verwezen naar verzoekster, zodat de vraag zich opdringt of deze bewering wel betrekking heeft op zijn en niet op iemand anders, zoals de referentiepersoon?

Het is ook onvoldoende duidelijk waar de bewoordingen 'legaal verblijf verstreken' naar verwijzen, zodat verzoekster die motivering niet als adequaat en afdoende kan aanvaarden. De motivering is stereotiep en onduidelijk.

Het artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

2.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De afweging van de gezinstoestand wordt in stereotiepe bewoordingen "gemaakt" of net niet gemaakt.

Door het louter vermelden dat "er geen medische problematiek noch minderjarige kinderen zijn", en de toevoeging dat "de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist" kan niet aanvaard worden als een belangenafweging.

"Van een volwassen persoon mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. "

Hiermee voegt de Dienst Vreemdelingenzaken een uitbreiding toe aan de betekenis die aan artikel 74/13 Vreemdelingenwet moet worden gegeven. Dat een volwassen persoon zelfstandig een eigen gezins- en familieleven KAN opbouwen sluit nog niet uit dat er zwaarwichtige belangen kunnen zijn die de familieband met een broer kunnen doen laten doorwegen.

In casu heeft verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegd dat zij onvermogen is en ten laste van haar Nederlandse broer. De band van afhankelijkheid heeft ertoe geleid dat de zus naar België is verhuisd, in het kader van de vrijheid van verkeer voor Unieburgers, teneinde verzoekster te kunnen onderhouden.

Verzoekster is inderdaad een volwassen persoon, doch is niet in staat om een eigen familieleven op te bouwen. Het is niet aan tegenpartij om met een dergelijk algemeen argument 'mag verwacht worden' het hoger belang van bescherming gezinsleven van verzoekster van tafel te vegen.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster een schending aan van de artikelen 7, §1, 2° en 74/13 van de vreemdelingenwet van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat het bevel nooit uitgevaardigd had mogen worden gelet op de uiteenzetting in het eerste middel. Zij is van oordeel dat de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf, de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt. Ondergeschikt wijst verzoekster erop dat het bestreden bevel wordt gemotiveerd met ‘legaal verblijf in België verstreken’, maar dat niet eens wordt verwezen naar haar zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is, dat van haar of dat van de referentiepersoon. De motivering zou stereotiep en onduidelijk zijn. Zij tot slot stelt dat de motivering inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aanvaard kan worden als belangenafweging.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad van State reeds oordeelde dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, twee afzonderlijke beslissingen zijn. Hieraan wordt volgens de Raad van State geen afbreuk gedaan door het feit dat beide beslissingen door middel van eenzelfde document, te weten de bijlage 20, ter kennis worden gebracht. (RvS 23 januari 2014, nr. 226.183) Het gegeven dat de beslissing tot weigering zou worden vernietigde, quod is casu non daar het eerste middel ongegrond is, heeft geen implicaties op de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers betoog faalt derhalve in rechte.

“7.2.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit die bewoordingen blijkt dat de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “bijlage 20”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan.

Door te oordelen dat de aanvankelijk bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering en door enkel omwille van een gebrek in het bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen dat bevel maar ook de beslissing tot weigering van verblijf te vernietigen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit miskend.

Het eerste middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest wat de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf betreft.”

De formele motiveringsplicht heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). “Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.” (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Eenvoudige lezing van het thans de bestreden bevel toont aan dat het bevel gesteund is op artikel 7, §1, 2 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : (...) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verder wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoeksters legaal verblijf in België verstreken is.

De verwerende partij laat derhalve gelden dat in het bestreden bevel zowel de feitelijke als de juridische grondslag wordt aangegeven.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de verwijzing naar voornoemde wettelijke bepaling en de motivering dat het legaal verblijf in België verstreken is, haar geen afdoende inzicht in de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verschaft. (RvV 23 oktober 2015, nr. 155.164)

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2017 blijkt duidelijk dat de aanvraag ingediend op 13 juli 2016 door mevrouw F.F., zijnde verzoekster, wordt geweigerd daar zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat aan betrokkene het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt aldus dat aan de 'betrokkene' het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten alsook dat met het woord 'betrokkene' wordt gedoeld op de persoon F. F. zijnde verzoekster, die de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op 12 januari 2017. (RvV 23 oktober 2015, nr. 155.164) Verzoeksters betoog faalt derhalve in feite.

Uit de bestreden beslissing blijkt tot slot dat er uitdrukkelijk verwezen wordt naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat aangaande haar gezinsleven gemotiveerd wordt.

Verzoekster gaat er inzake die bepaling aan voorbij dat uit geen enkel gegeven dat zich in het administratief dossier bevindt mag blijken dat zij thans gezondheidsproblemen zou kennen of kinderen zou hebben in België. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden uitgelegd als zou die bepaling vereisen dat verwerende partij rekening dient te houden met onbestaande louter hypothetische elementen.

De Raad oordeelde in het arrest met nummer 169.018 van 3 juni 2016 aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM in het kader een beroep tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, zoals de thans bestreden beslissing, als volgt:

“De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest). Bijgevolg, staat in dit kader, het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bespreking van de door verzoeker aangevoerde middelen blijkt niet dat in casu de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat verzoeker niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoet.”

Hieruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk staat aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Het betoog als zou verwerende partij tot slot een voorwaarde toevoegen aan de wet doordat zij van oordeel is dat verzoeksters gezinsleven niet als argument kan worden aangehaald om het afleveren van een bevel te verhinderen, nu zij niet tot het kerngezin van de referentiepersoon behoort, de afhankelijkheidsrelatie wordt betwist en van haar als volwassen persoon kan worden verwacht dat zij in staat is haar leven in haar land van herkomst op te bouwen, zonder nabijheid van de broer, is geenszins ernstig. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers slechts dat verwerende partij *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...) (rekening dient te houden) met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*, wat in casu ook gebeurd is. Het gegeven dat, bij gebrek aan een afhankelijkheidsrelatie tussen twee volwassen personen, het gezinsleven niet kan worden weerhouden, is overigens in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM:

“However, the Court has previously held that the existence of “family life” cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants’ family (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; see also Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, A.H. Khan, loc. cit., and Anam v. the United Kingdom (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011).” (Samsonnikov v. Estonia, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81)

Verzoekster betwist tot slot klaarblijkelijk dat zij niet heeft aangetoond dat zij een afhankelijkheidsrelatie zou hebben ten aanzien van de referentiepersoon, doch zij slaagt er niet in haar bewering te schragen

aan de hand van de door haar bij haar aanvraag voorgelegde stukken. Zo heeft zij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geenszins een attest van onvermogen voorgelegd.

Het betoog van verzoekster laat niet toe de door haar aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° (...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...).”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.2.3.2. Verzoekster voert aan dat in het bevel enkel wordt gesteld “legaal verblijf in België is verstreken” en dat niet wordt verwezen naar verzoekster zodat de vraag rijst of deze beslissing wel betrekking heeft op haar en niet op de referentiepersoon. Tevens merkt ze op dat het onvoldoende duidelijk is waar deze bewoordingen naar verwijzen.

In de tweede bestreden beslissing wordt vermeld: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.*

De bestreden beslissingen worden vermeld op één document (bijlage 20) dat in zijn geheel aan verzoekster ter kennis werd gebracht. In de hoofding van de bijlage 20 wordt vermeld dat de aanvraag van een verblijfskaart ingediend op 13 juli 2016 door verzoekster, van wie de naam, de nationaliteit, de geboortedatum, de geboorteplaats, het identificatienummer in het Rijksregister en het verblijfsadres worden vermeld, wordt geweigerd. In de beslissing tot weigering van verblijf is telkens sprake van “betrokkene”. In het bevel om het grondgebied te verlaten is tevens sprake van “betrokkene”. Er is geen reden om aan te nemen dat de “betrokkene” iemand anders zou zijn dan verzoekster, die op de eerste bladzijde van de bijlage 20 met naam en toenaam wordt vermeld. Ook het formulier van betekening vermeldt dat aan verzoekster, waarvan de naam, de geboortedatum en geboorteplaats worden vermeld, kennis wordt gegeven van de beslissing tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan bijgevolg niet voorhouden dat niet zij de vermelde betrokkene zou zijn maar wel iemand anders.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat de motieven onduidelijk zijn. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf in België is verstreken. Verzoekster toont niet aan dat zij over een legaal verblijf zou beschikken, zodat dit motief niet feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. Verzoekster meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden is omdat de vermeldingen in het bestreden bevel niet kunnen aanvaard worden als belangenafweging, verzoekster meent dat de vermelde motieven een uitbreiding vormen van de betekenis van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het komt niet toe aan de verwerende partij om te oordelen dat mag verwacht worden van verzoekster dat zij haar eigen familieleven kan opbouwen en daarom het hoger belang van de bescherming van haar gezinsleven met haar broer van tafel te vegen.

De overwegingen in het bevel inzake verzoeksters familieleven en gezondheidstoestand zijn de volgende:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Verzoekster betwist niet de motieven inzake haar gezondheidstoestand of dat er geen sprake is van minderjarige kinderen, zij betwist enkel de overwegingen inzake het familieleven met haar broer.

Het is feitelijk correct dat in het bevel vermeld wordt dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. In de eerste bestreden beslissing wordt hierop uitgebreid ingegaan en dit op correcte wijze en niet kennelijk onredelijk, zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken. De eerste bestreden beslissing werd op hetzelfde ogenblik aan verzoekster ter kennis gebracht, zodat zij op de hoogte is van deze motieven en van de reden waarom de verwerende partij van oordeel is dat er geen afhankelijkheidsrelatie is tussen verzoekster en haar broer. Door louter te stellen dat er wel sprake is van afhankelijkheid van verzoekster tegenover haar broer, kan verzoekster het motief *“De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist.”* niet ontkrachten.

Evenmin maakt verzoekster met haar opmerkingen aannemelijk dat het foutief is of kennelijk onredelijk om te stellen dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van verzoekster, dat zij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat deze ook een leven kan opbouwen zonder de nabijheid van haar broer en dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is evenmin sprake van een uitbreiding of miskennis van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET